

слизаха по бузитѣ му и капѣха върху преплетенитѣ му прѣсти.

Лицето на неговия приятелъ отъ детинство му се струваше все по-хубаво, и, като го съзерцаваше така, нѣкаква непозната благостъ слизаше въ Симоновата душа, поради което сълзитѣ свободно течеха отъ очитѣ му и облекчаваха наскърбеното му сърдце.

Споменѣтъ за живота му, прекаранъ въ сѣлки и търговия, се изправяше предъ него ясенъ и точенъ, сякашъ отразенъ отъ нѣкакво върно огледало: прекалената любовъ къмъ печалби, безползното изхарчване на време и сили следъ призрака на богатството.

Сжщо така живо се изправяше въ ума му споменѣтъ за грозда, подаренъ на младия му приятелъ отъ Назаретъ, и този гроздъ блестѣше предъ него като слънце, подъ чиито божествени лъчи се топѣше ледѣтъ на душата му, топѣше се и златото, трупано презъ толкова години на трудъ върху жалката земя.

Той чувствуваше, че най-добре е щѣлъ да използва живота си, ако бѣ оставилъ всичко друго, за да последва своя малкъ съседъ, да се наслаждава на нѣжността и добротата на тия сини очи. Струваше му се, че не би могълъ вече да се откъсне отъ тѣхъ, и стоеше потопенъ въ дивния чаръ, който лѣхаше отъ величествената и блага осанка на възмъжжалия юноша.

— Колко жалко, че те напуснахъ толкова младъ! — възкликна Симонъ, унесенъ въ съзерцание на нѣжното лице.

— Защо? — попита топло другиятъ.

— Защо ли? Но азъ щѣхъ винаги да те следвамъ, щѣхъ да ти служа, щѣхъ да попреча на лошитѣ хора да ти сторятъ зло. Ахъ, да можехъ още!

— Наистина ли искашъ това? Азъ притежавамъ неизказана властъ: ако искашъ да се върнешъ на свѣта, азъ мога да те направя толкова богатъ, да те обсиия съ толкова почести, колкото си мечталъ; само че ще трѣбва да ме напуснешъ, защото моятъ пѣтъ не е пѣтъ на богатства и слава. Азъ отивамъ да бжда обижданъ, осмиванъ, разпѣванъ на кръсть...

Хубавото божествено лице бѣ станало тжжно. Симонъ видѣ, какъ то се отдалечава, току-речи изчезва въ нѣкаква лека мъгла.

Въ сжщото време се зачу веселъ звѣнъ на златни и сребърни пари, приближи се все повече и повече.

— Сбогомъ, — каза едва чуто отдалечаващиятъ се приятелъ, — паритѣ, които идатъ, сж твои, всичкитѣ сж твои!

Симонъ трепна. Неизказаниятъ чаръ на това благо лице щѣше да го напусне,

Деца край морето

картина отъ
Йосифъ Израелсъ

може би, за винаги... Ахъ, какво значеца всичкитѣ почести, всичкото злато, всичкитѣ радости на жалката земя?

Съ голѣмо усилие той се спусна напредъ, прострѣ ржце къмъ приятеля, който вече изчезваше, и викна:

— Ида, ида! Води ме навсѣкжде съ себе си! Азъ ще те защищavamъ, ще уталожвамъ жаждата ти, ще умра заедно съ тебе, ако искашъ. Но остави ме да те гледамъ, защото не мога вече да живѣя безъ тебе!